

Borislav Radović

TREŠNJA

Za H.

Stajala si pod trešnjom jednog jutra,
sredinom juna, kad su trešnje mahom prošle;
i spazila si, na najnižoj grani,
nalik na minđušu bez parice u lišću,
jednu krupnu, tamnu kao venska krv.
Za trenutak, dok smo gledali u nju,
učinilo mi se da vidim kako zgrčen
u njenom slatkom i crvenom mraku
progriza po meri svog bića sebi hodnik,
sav obuzet čežnjom za krilima, crv.
Onda si se digla na prste za tom trešnjom,
ubrala je i pojela, ukusnu
bar koliko i u visećem položaju.
Što se toga tiče, to bi bilo sve.
Da, ali uz njeno meso, njenu krv,
nisi morala i njega da progutaš?
Kad si se mašila, bistrio se još,
bistrio – kao u kristalnoj kugli.
No pošto ti nije pri ruci ona trešnja,
Čemu lupamo glavu? Crv je crv.

TREŠNJA U OKTOBRU

Za S. Z.

U vreme kad se polazeći
od iskustva realista
nad stihom jedva da izbeći
upad ponekog suvog lista,

i kad oni iz svojih soba
u zimljivom predosećanju
prate smenu godišnjih doba
po kostobolji ili granju,

negde sredinom već oktobra,
zašlog u opšte uvenuće,
pesnik mi pomože i obra
trešnju iza majčine kuće.

Sećam se kako sam ga tada
ćutke posmatrao odozdo,
dok se s trešnje kraj vinograda
propinjao za svakim grozdom,

pa bi nabrao punu kofu
i sišav hitro, jer je mlađi,
pružio mi je kao strofu
poklonjenu po mojoj građi,

da se onda još više popne
i njiše, raspet, raskoračen,
u trešnje plavosive opne
kad prsne grozd u strofu bačen.

Realisti bi tu u skladu
s činjenicom rekli: pa šta!
U zapuštenom vinogradu
nije vam ni potrebna mašta.

Realisti uglavnom vole
da vide ono što opišu
kao grane, crne i gole,
koje čekaju sitnu kišu:

dok u peći pucketa vatra
a vetar zavija sve bešnje,
malo ko među njima smatra
važnom kofu-dve grožđa s trešnje.

Mnogi od njih najčešće idu
u prirodu kao u prošnju,
pri čemu nemaju u vidu
da pretresu baš svaku krošnju;

a gledajući stvar odozdo,
ne bi im bola oči tešnja
veza koju s ponekim grozdom
ponekad ima neka trešnja,

ako ih jezik ne zasvrbi,
taj puštač buva, sklon da vodi
podozrenju o nekoj vrbi
na kojoj grožđe ipak rodi.